

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 3Co/44/2017
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1209209194
Dátum vydania rozhodnutia: 27. 03. 2018
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Mario Dubaň
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2018:1209209194.5

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Ing. Maria Dubaňa a sudcov JUDr. Ivany Štiffovej a JUDr. Romana Majerského v právnej veci žalobkyne: N. A., M. XX, K., zastúpenej HKP Legal, s.r.o., Križkova 9, Bratislava, proti žalovanému: M. M. Q., K. XX, K., zastúpenému advokátom JUDr. Ľubomírom Nemčekom, Čajkovského 5, Bratislava, o určenie vlastníckeho práva k nehnuteľnosti, na odvolanie žalobkyne proti rozsudku Okresného súdu Bratislava II č. k. 8C/127/2009-283, zo dňa 25.8.2016, takto

rozhodol:

- I. Odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie **p o t v r d z u j e** .
- II. Žalovanému **p r i z n á v a** proti žalobkyni plný nárok na náhradu trov odvolacieho konania

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie žalobu zamietol; žalobkyni uložil povinnosť zaplatiť žalovanému náhradu trov konania vyčíslenú v samostatnom uznesení vydanom po právoplatnosti tohto rozsudku. V odôvodnení uviedol, že žalobkyňa sa žalobou podanou na súde 18.6.2009 domáhala určenia, že je výlučnou vlastníčkou o výške spoluvlastníckeho podielu X/X nehnuteľnosti zapísanej v katastri nehnuteľností na L. Č.. XXXX, U. K.Q. T., U. K. - M. Č. P., C.. Ú. P. Q. K. Č.. XX, Z. M.C. XX na F. M. XX Z. K. T., G. A. na X. G. O.Í. K. V. A. A.. Č.. XXX, O. na O.. Č.. XXX/X U. Z. XXX M. Q. O.. Č.. XXX/X U. Z.Ý. XXX M., Q. O. na A.Č. Č. Q. A.G. J. V. Z. O. XXX/XXX XXX (ďalej len „nehuteľnosť“).

2. Pokiaľ ide o stručný obsah napadnutého rozhodnutia (§ 393 ods. 2 C.s.p.), súd prvej inštancie vo vzťahu k skutkovému stavu zistil, že žalobkyňa dňa 4.5.2009 uzavrela so spoločnosťou NDDS s. r. o. (v čase vykonania úkonu mala obchodné meno Mapello s. r. o.; ďalej v texte len "NDDS s. r. o."), kúpnu zmluvu, predmetom ktorej bola nehnuteľnosť. Dňa 11.5.2009 bol Správe katastra pre hlavné mesto Slovenskej republiky Bratislavu doručený návrh na vklad vlastníckeho práva, ktorý bol zapísaný rozhodnutím o zápise z 18.5.2009. Dňa 25.5.2009 uzavrela spoločnosť NDDS s. r. o. kúpnu zmluvu so spoločnosťou ROFIN s.r.o. s rovnakým predmetom a s vkladom povoleným 28.5.2009. Po márnom uplynutí dohodnutej lehoty na úhradu kúpnej ceny vyzvala žalobkyňa samotnú spoločnosť, ako aj konateľa kupujúceho, na plnenie v dodatočnej lehote; keď aj táto lehota márne uplynula, žalobkyňa písomne odstúpila od zmluvy listom z 15.6.2009, ktorý doručovala ako samotnej spoločnosti, tak aj konateľovi kupujúceho podaním na pošte (16.6.2009). Spoločnosť ROFIN s.r.o. uzavrela 7.7.2009 kúpnu zmluvu so žalovaným s rovnakým predmetom zmluvy, ktorej vklad bol povolený 9.7.2009. Po zistení, že v katastri nehnuteľností vystupuje iný vlastníak, žalobkyňa požiadala o pripustenie žalovaného do konania na strane žalovaných.

3. Vychádzajúc z ustálenej súdnej praxe, súd prvej inštancie ozrejmil, že naliehavý právny záujem je daný predovšetkým tam, kde je právne postavenie žalobcu neisté, ohrozené a určenie existencie

práva alebo právneho vzťahu túto neistotu a spornosť v právnom postavení žalobcu voči žalovanému odstráni. Mal za to, že žalobkyňa preukázala existenciu naliehavého právneho záujmu a preto sa mohol uplatneným nárokom zaoberať meritórne. V tejto súvislosti poukázal na rozhodnutia Ústavného súdu ČR vydané pod sp. zn. I. ÚS 143/2007 a sp. zn. PL. ÚS 78/2006, podľa ktorých má odstúpenie od zmluvy podľa § 48 ods. 2 Občianskeho zákonníka účinky len medzi jej účastníkmi (a nemôže mať vplyv na riadne nadobudnuté vlastnícke právo tretej osoby). Akceptovanie výkladu, že zánikom kúpnej zmluvy (z akéhokoľvek dôvodu), ktorá bola uzavretá v rade ako prvá, by si vlastník, ktorý nadobudol vlastníctvo derivátne, nikdy nemohol byť istý svojím vlastníctvom, zjavne nezodpovedá poňatiu materiálneho právneho štátu. Ďalej upriamil pozornosť aj na rozsudok Najvyššieho súdu SR zo dňa 30.3.2010, sp. zn. 2 Cdo 311/2008, kde boli uvedené obdobné závery; nad uvádzaný rámec z neho vyplynulo, že predávajúci, ktorý uzatvára zmluvu o prevode nehnuteľnosti na iný subjekt, znáša istú mieru zodpovednosti za obsah zmluvy a jej splnenie a taktiež dospel k záveru, že pri prevode vlastníckeho práva k nehnuteľnosti od osoby, ktorá je aktuálne vedená v katastri nehnuteľností ako jej vlastník, nie je právne rozhodné, či je nadobúdateľ dobromyseľný alebo nie, pretože táto otázka je relevantná pri nadobúdaní od nevlastníka v prípadoch podľa Občianskeho zákonníka. Napokon poukázal na nález Ústavného súdu SR zo dňa 16.3.2016, sp. zn. I. ÚS 549/2015, v zmysle ktorého je princíp dobrej viery chrániaci účastníkov súkromnoprávných vzťahov jedným z kľúčových prejavov princípu právnej istoty odvíjajúceho sa od princípu právneho štátu.

4. Súd prvej inštancie mal listinnými dôkazmi za preukázané (napokon aj za nesporné), že žalobkyňa od kúpnej zmluvy odstúpila devätnásť dní po tom, ako nehnuteľnosť nadobudol tretí vlastník. Ten v čase uzatvárania kúpnej zmluvy nadobúdala vlastníctvo od legitímneho vlastníka zapísaného na liste vlastníctva v katastri nehnuteľností a objektívne v tom čase nemohol vedieť, akým spôsobom bude žalobkyňa postupovať v budúcnosti. Pri nadobúdaní vlastníctva konal v dôvere v správnosť údajov zákonom zriadeného vecného registra (katastra nehnuteľností) o tom, že prevodca je vlastníkom prevádzaných nehnuteľností. Podotkol, že postavenie spoločnosti ROFIN s.r.o. zvyrazňuje naopak pomerne ľahkovážne správanie žalobkyne; s cudzou osobou uzavrela kúpnu zmluvu na nehnuteľnosť bez overenia jej bonity, bez vinkulácie nemalej kúpnej ceny notárskym, advokátskym prípadne iným depozitom, len pre zisťtný dôvod nadhodnotenej ponuky. Zdôraznil, že žalobkyňa po zápise vlastníckeho práva na spoločnosť NDDS s. r. o. úmyselne „naťahovala“, čím opäť poskytla druhej strane priestor na ďalšiu dispozíciu s nehnuteľnosťou. S ohľadom na trestné konanie poznamenal, že sa nielenže nepotvrdilo, ale ani nič nenaznačilo podozrenie žalobkyne a odsúdeného a nedôveryhodného konateľa kupujúceho, že štatutárny zástupca spoločnosti ROFIN s.r.o., konal v zhode s odsúdenými a podieľal sa na ich trestnej činnosti. Vychádzajúc z vyššie uvedenej judikatúry a bez pochybností o dobromyseľnosti druhého nadobúdateľa, považoval súd prvej inštancie prevod vlastníctva na spoločnosť ROFIN s.r.o. za bezvadný právny úkon, požívajúci ochranu (aj nasledujúci derivatívny na nadobúdateľa) podľa čl. 20 Ústavy SR a preto vyslovil, že nebol dôvod obnoviť predchádzajúci právny stav v prospech žalobkyne.

5. Súd prvej inštancie uviedol, že popri odstúpení od zmluvy spojennej so zánikom jej vecno-právnych účinkov, žalujúca strana napadla kúpnu zmluvu zo 4.5.2009 uzavretú so spoločnosťou NDDS s. r. o. aj z dôvodu jej absolútnej neplatnosti v súvislosti s trestným činom podvodu. Podľa skutkovej vety odsudzujúceho a právoplatného rozsudku Okresného súdu Bratislava II zo dňa 15.3.2012, sp. zn. 3T 24/2011, totiž obvinení M. J.Á. Q. P. R. nikdy nemali úmysel zaplatiť poškodenú za predmet kúpy kúpnu cenu 106.300 eur, čím svojím spoločným konaním uviedli poškodenú Emíliu Slotovú (žalobkyňu) do omylu a obohatili sa na škodu cudzieho majetku vo výške 106.300 eur, čím spáchali zločin podvodu podľa § 221 ods. 1, ods. 3 písm. a) Trestného zákona. V tejto súvislosti súd prvej inštancie poukázal na rozsudok Najvyššieho súdu ČR zo dňa 8.12.2010, sp. zn. 31 Cdo 3620/2010, podľa ktorého, zmluva pri ktorej uzavretí jeden z účastníkov zmluvy úmyselne predstieral určitú vôľu so zámerom, aby tým vyvolal u druhého účastníka omyl alebo aby tým využil jeho omyl, nie je neplatná podľa § 37 ods. 1 Občianskeho zákonníka pre nedostatok vážnej vôle alebo podľa § 39 Občianskeho zákonníka pre rozpor so zákonom s tým, že podvodné konanie jedného z účastníkov zmluvy pri jej uzatvorení je dôvodom neplatnosti zmluvy podľa § 49a Občianskeho zákonníka, ktorého sa môže úspešne dovolať len druhý účastník zmluvy (§ 40a Občianskeho zákonníka). Okrem toho doviedol, že obdobný záver obsahuje aj uznesenie Ústavného súdu ČR zo dňa 13.11.2007, sp. zn. I. ÚS 384/2005 a dospel k záveru, že napadnutú kúpnu zmluvu zo 4.5.2009 nemožno považovať za absolútne neplatný právny úkon. Konateľ spoločnosti NDDS s. r. o. P. R. nikdy nespochybnil vôľu uzatvorením zmluvy nadobudnúť vlastníctvo obchodnej spoločnosti k predmetným nehnuteľnostiam, akurát s vnútornou výhradou nespôsobiť jeden z následkov zmluvy, t.j. zaplatiť kúpnu cenu a inak bola kúpna zmluva uzavretá v súlade s § 34 a nasl. Občianskeho zákonníka v

zmysle vyššie uvedenej judikatúry, skonštatoval súd prvej inštancie; podčiarkol, že relatívnej neplatnosti napadnutej zmluvy sa žalobkyňa nedovoľavala.

6. Súd prvej inštancie napokon uzavrel, že žalobkyni bol v adhéznom konaní priznaný nárok na zaplatenie 106.300 eur, teda pôvodne dohodnutej kúpnej ceny ako škody spôsobenej oboma odsúdenými. V uvedenom kontexte mal za to, že tieto nároky (určenie vlastníctva a náhrada škody v rozsahu dohodnutej kúpnej ceny), hoci nie sú totožné tak, aby spôsobili prekážku v konaní, sú to nároky obdobné, konkurujúce a vychádzajúce z rovnakej skutkovej podstaty. V prípade úspešnosti žalobkyne by tak došlo k porušeniu ústavného princípu proporcionality a princípu „ne bis in idem“ (nie dvakrát v tej istej veci). Pri kolízii rovnakého práva oboch strán vlastníť majetok mal vzhľadom na uvedený vykonateľný nárok žalobkyne za vhodnejšie a potrebnejšie poskytnúť ochranu vlastníctvu žalovaného, ktorý pre opačný prípad žiadnou satisfakciou nedisponuje. O trovách konania rozhodol podľa § 255 ods. 1 C.s.p. a nárok na náhradu trov konania priznal žalobcovi, ktorý mal vo veci plný úspech s tým, že o výške trov konania bude rozhodnuté v zmysle § 262 ods. 2 C.s.p. po právoplatnosti rozsudku.

7. Proti rozsudku podala žalobkyňa odvolanie a žiadala napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie zmeniť a žalobe vyhovieť. Podstatným zhrnutím skutkových tvrdení a právnych argumentov jej odvolania (§ 393 ods. 2 C.s.p.) možno konštatovať, že v ňom namietala nesprávne zistený skutkový stav, nesprávne právne posúdenie veci a to, že jej súd prvej inštancie nesprávnym procesným postupom znemožnil uskutočňovať jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Mala za to, že nakoľko sa jednalo o situáciu, kedy dochádzalo k nadobúdaniu vlastníckeho práva od nevlastníka, bola rozhodná dobromyseľnosť nadobúdateľa, ktorá v danom prípade prítomná nebola. Vlastnícke právo žalovaným od predávajúcej spoločnosti ROFIN s.r.o. nebolo nadobudnuté v dobrej viere, a rovnako tak ani samotný predávajúci nemohol byť a ani nebol v dobrej viere, že je dobromyseľným vlastníkom, nakoľko mu bolo známe, že nadobudol predmetný byt s vedomím, že NDDS s. r. o. spáchala na žalobkyni podvodné konanie (právny úkon s vnútornou výhradou). Tieto skutočnosti vyplývajú z predložených dôkazov, pričom z odôvodnenia napadnutého rozsudku nie je zrejmé, ako sa s týmito skutočnosťami vysporiadal súd prvej inštancie; v tejto časti sa javí napadnutý rozsudok ako zmätočný a nepreskúmateľný. Konštatovanie súdu prvej inštancie o dobromyseľnosti spoločnosti ROFIN s.r.o. považovala za nesprávne, nakoľko štatutárny zástupca tejto spoločnosti vedel, že spoločnosť NDDS s. r. o. nebola pri nadobudnutí nehnuteľnosti dobromyseľná, čo vyplýva z e-mailovej korešpondencie medzi žalobkyňou a Ing. P. U., konateľom spoločnosti ROFIN s.r.o. a právnym zástupcom tejto spoločnosti B.. L. O.; z tejto je jasné, že spoločnosť ROFIN s.r.o. zastúpená B.. L. O. chcela zhojiť vzniknutú podvodnú situáciu spätným predajom bytu žalobkyni za 60.000 eur, resp. predajom späť na spoločnosť NDDS s. r. o., avšak požadovali od žalobkyne 60.000 eur s tým, že jej na prijatie ponuky spätnej kúpy poskytnú lehotu do konca júna 2009. Následne spoločnosť ROFIN s.r.o. predala byt žalovanému, ktorý tak v čase predaja, ako aj v súčasnosti je zamestnancom „project managerom“ ROFIN s.r.o. ako predávajúceho. Takisto namietala, že podala 18.6.2009 na Správu katastra pre Hlavné mesto SR návrh na vyznačenie poznámky, že nehnuteľnosť je predmetom konania na súde prvej inštancie; aj napriek evidovanej poznámke žalovaný uzavrel kúpnu zmluvu s ROFIN s.r.o. na predmetnú nehnuteľnosť až 9.7.2009, t.j. až potom, čo poznámka bola zapísaná.

8. Nestotožnila sa s právnym názorom súdu prvej inštancie týkajúceho sa zásady „ne bis in idem“ vyslovený o žalobnom nároku (nároky na určenie vlastníctva a náhrada škody v rozsahu dohodnutej kúpnej ceny hoci nie sú totožné, sú to nároky obdobné, konkurujúce a vychádzajúce z rovnakej skutkovej podstaty) a považovala ho za nesprávny; objasnila, že v konaní sa domáha určenia vlastníckeho práva a nie opätovnej náhrady škody, a to práve voči žalovanému, ktorý v súčasnosti disponuje vlastníckym právom. Za nesprávny považovala aj záver vo veci posúdenia absolútnej neplatnosti právneho úkonu (kúpnej zmluvy uzavretej medzi NDDS s. r. o. a žalobkyňou) a jej následkov na ďalšie prevody nehnuteľnosti na ROFIN s.r.o. a neskôr na žalovaného. S poukazom na rozsudok Najvyššieho súdu ČR zo dňa 29.5.2007, sp. zn. 30 Cdo 2705/2006 a uznesenie Najvyššieho súdu SR zo dňa 27.4.2009, sp. zn. 6 Obo 169/2008 uviedla, že kúpnu zmluvu zo 4.5.2009 so spoločnosťou NDDS s. r. o., ktorá bola urobená ako právny úkon s vnútornou výhradou, je potrebné považovať za absolútne neplatný právny úkon, a to práve aj v spojitosti s potvrdením podvodného konania zo strany právoplatne odsúdených osôb v trestnom konaní. V danom prípade preto podľa nej nemožno za žiadnych okolností polemizovať o možnosti prelomenia základnej zásady vzťahujúcej sa na vlastnícke právo („nikto nemôže previesť na iného viac práv než sám má“), práve vzhľadom na preukázanú neexistenciu dobrej viery, resp. dobromyseľnosti ďalších nadobúdateľov.

9. Žalovaný vo vyjadrení k odvolaniu žiadal napadnutý rozsudok ako vecne správny potvrdiť. K nesúhlasným tvrdeniam žalobkyne o nedostatku jeho dobrej viery a spoločnosti ROFIN s.r.o. uviedol, že tieto tvrdenia nie sú ničím preukázané a sú zrejmou špekuláciou. Za nepravdivé považoval aj tvrdenie, že je zamestnancom spoločnosti ROFIN s.r.o.; podčiarkol, že nebol a ani nie je zamestnancom tejto spoločnosti. Pokiaľ ide o posúdenie dobromyseľnosti, už v konaní pred súdom prvej inštancie upozornil na to, že ROFIN s.r.o., ako aj on ako žalovaný, v čase uzatvárania kúpnych zmlúv k predmetnému bytu v postavení kupujúcich vychádzali z dôvery v zápis predávajúceho ako vlastníka tohto bytu v katastri nehnuteľností. Údaj o vlastníckom práve určitej osoby k nehnuteľnosti zapísanej v katastri nehnuteľností je hodnoverný a záväzný, ak sa nepreukáže opak, ako to stanovuje § 70 zákona č. 162/1995 Z.z. Ďalej poukázal na to (ako to vyplýva aj zo súdneho spisu), že vklad vlastníckeho práva k nehnuteľnosti v prospech spoločnosti ROFIN s.r.o. bol právoplatne povolený rozhodnutím príslušnej správy katastra ešte predtým, ako žalobkyňa pristúpila k výzve na zaplatenie kúpnej ceny a následne k odstúpeniu od kúpnej zmluvy, ktoré adresovala spoločnosti NDDS s. r. o.; spoločnosť ROFIN s.r.o. (ako kupujúci) v čase, keď uzatvorila kúpnu zmluvu so spoločnosťou NDDS s. r. o. (ako predávajúcim) ani nemohla mať vedomosť o tom, že by bol daný dôvod na odstúpenie od predmetnej kúpnej zmluvy zo strany žalobkyne. Pokiaľ ide o výhrady žalobkyne k použitiu relevantnej judikatúry pre právne posúdenie dôvodnosti žaloby, uviedol, že tieto výhrady nie sú opodstatnené; v odvolaní sa opakovane odvoláva na judikatúru, ktorá je buď prekonaná a teda neaktuálna, alebo sa vzťahuje na skutkovo odlišné prípady. V tejto súvislosti poukázal na rozsudok Najvyššieho súdu ČR zo dňa 8.12.2010, sp. zn. 31 Cdo 3620/2010, ktorým bola súdna prax v Českej republike zjednotená v tom, že právny úkon, ktorého súčasťou je podvodné konanie jedného z jeho účastníkov, je relatívne neplatným a tejto neplatnosti sa treba dovolať. Tento názor má podľa uvedeného rozsudku aj Ústavný súd ČR. Napokon dodal, že žalobkyňa pri dojednávaní a uzatváraní kúpnej zmluvy so spoločnosťou NDDS s. r. o. zanedbala minimálnu mieru obozretnosti, starostlivosti a opatrnosti, ktorú z pohľadu platnej právnej úpravy (§ 43 a § 415 Občianskeho zákonníka) bolo možné od nej požadovať a preto je aj ona zodpovedná za to, že jej spoločnosť NDDS s. r. o. nezaplatila dohodnutú kúpnu cenu a ako nedbalý vlastník by mala znášať nepriaznivé právne dôsledky s tým spojené a vyššie riziko v zmysle záväzného nálezu Ústavného súdu SR zo dňa 16.3.2016, sp. zn. I. ÚS 549/2015.

10. Žalobkyňa vo svojom stanovisku k vyjadreniu žalovaného k jej odvolaniu bola názoru, že v danom prípade je plne vylúčené hovoriť o prítomnosti dobromyseľnosti a dobrej viery žalovaného, a to s ohľadom na ňou tvrdený a preukázaný vzťah medzi žalovaným a spoločnosťou ROFIN s.r.o.; zotrvala na svojich vyjadreniach uvedených v odvolaní. Poukázala aj na výsluch svedka P. R., ktorý uviedol, že v celom procese prevodov figuroval ako biely kôň O. J. Q. O.Á. U. (odvolací súd dodáva, že ide o konateľa spoločnosti ROFIN s.r.o.). Podotkla, že pokiaľ žalovaný naďalej trvá na svojom argumente, že nie je a ani nebol zamestnancom spoločnosti ROFIN s.r.o., je na mieste otázka, prečo a akým spôsobom potom žalovanému mohlo byť vytvorené e-mailové konto na doméne spoločnosti ROFIN s.r.o., pokiaľ k tejto spoločnosti žalovaný naozaj nemá žiadny vzťah. Ďalší prevod vlastníckeho práva k nehnuteľnosti na žalovaného bol účelovým konaním spoločnosti ROFIN s.r.o. zbaviť sa problémov spôsobených prevodom nehnuteľnosti a zároveň vopred premysleným konaním poistiť si vlastnícke právo. Nesúhlasila s názorom žalovaného, že ňou uvádzaná judikatúra Najvyššieho súdu vzťahujúca sa na právny vzťah neplatnosti právneho úkonu a trestného činu bola už prekonaná, nakoľko túto nevyvrátil predložením inej na vec vzťahujúcej sa judikatúry. Žalovaný argumentuje neustále judikatúrou len českých súdov a od ňou, v celom konaní predkladanej judikatúry slovenských súdov sa súd prvej inštancie v napadnutom rozsudku odchyľil a priklonil sa ku konkurujúcej českej judikatúre, bez uvedenia konkrétnych dôvodov tohto odklonu v zmysle čl. 2 C.s.p. V nadväznosti na to poukázala na rozhodnutie Krajského súdu v Trenčíne zo dňa 21.1.2015, sp. zn. 17Co/862/2015. Vo vzťahu k prezentovanému nálezu Ústavného súdu SR zo dňa 16.03.2016, sp. zn. I. ÚS 549/2015 zo strany žalovaného mala za to, že nie je možné jednoznačne konštatovať, že v podstate už tradičná, roky praxou aj teóriou uznávaná a používaná zásada „nemo plus iuris“ je týmto prekonaná.

11. Žalovaný v replike na stanovisko žalobkyne k jeho vyjadreniu uviedol, že tvrdenie žalobkyne, že je zamestnancom spoločnosti ROFIN s.r.o. je nepravdivé a nepreukázané. Opätovne uviedol, že pokiaľ ide o posúdenie jeho dobromyseľnosti, resp. spoločnosti ROFIN s.r.o. v čase uzatvárania kúpnych zmlúv vychádzali z dôvery v zápis predávajúceho ako vlastníka nehnuteľnosti v katastri nehnuteľností; s podvodným konaním spoločnosti NDDS s. r. o. nemal nič spoločné.

12. Odvolací súd viazaný rozsahom a dôvodmi odvolania (§ 379, § 380 ods. 1 Civilného sporového poriadku, ďalej len „C.s.p.“), preskúmal napadnutý rozsudok, prejednal odvolanie žalobkyne bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 385 ods. 1 C.s.p. a dospel k záveru, že napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie je vo výroku vecne správny (§ 387 ods. 1 C.s.p.). Rozsudok verejne vyhlásil 27.3.2018 (§ 219 ods. 3 C.s.p.).

13. Pretože sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozsudku, konštatuje správnosť jeho dôvodov (§ 387 ods. 2 C.s.p.).

14. Podľa čl. 1 ods. 1 Ústavy SR Slovenská republika je zvrchovaný, demokratický a právny štát. Neviaže sa na nijakú ideológiu ani náboženstvo.

15. Podľa čl. 20 ods. 1 Ústavy SR každý má právo vlastníť majetok. Vlastnícke právo všetkých vlastníkov má rovnaký zákonný obsah a ochranu. Majetok nadobudnutý v rozpore s právnym poriadkom ochranu nepožíva. Dedenie sa zaručuje.

16. Podľa § 39 Občianskeho zákonníka neplatný je právny úkon, ktorý svojím obsahom alebo účelom odporuje zákonu alebo ho obchádza alebo sa prieči dobrým mravom.

17. Podľa § 40a Občianskeho zákonníka ak ide o dôvod neplatnosti právneho úkonu podľa ustanovení § 49a <<https://www.slov-lex.sk/pravne-predpisy/SK/ZZ/1964/40/20160701>>, 140 <<https://www.slov-lex.sk/pravne-predpisy/SK/ZZ/1964/40/20160701>>, § 145 ods. 1 <<https://www.slov-lex.sk/pravne-predpisy/SK/ZZ/1964/40/20160701>>, § 479 <<https://www.slov-lex.sk/pravne-predpisy/SK/ZZ/1964/40/20160701>>, § 589 <<https://www.slov-lex.sk/pravne-predpisy/SK/ZZ/1964/40/20160701>>, § 701 ods. 1 <<https://www.slov-lex.sk/pravne-predpisy/SK/ZZ/1964/40/20160701>> a § 741b ods. 2 <<https://www.slov-lex.sk/pravne-predpisy/SK/ZZ/1964/40/20160701>>, považuje sa právny úkon za platný, pokiaľ sa ten, kto je takým úkonom dotknutý, neplatnosti právneho úkonu nedovolá. Neplatnosti sa nemôže dovolávať ten, kto ju sám spôsobil. To isté platí, ak právny úkon nebol urobený vo forme, ktorú vyžaduje dohoda účastníkov (§ 40 <<https://www.slov-lex.sk/pravne-predpisy/SK/ZZ/1964/40/20160701>>). Ak je právny úkon v rozpore so všeobecne záväzným právnym predpisom o cenách, je neplatný iba v rozsahu, v ktorom odporuje tomuto predpisu, ak sa ten, kto je takým úkonom dotknutý, neplatnosti dovolá.

18. Podľa § 49a Občianskeho zákonníka právny úkon je neplatný, ak ho konajúca osoba urobila v omyle vychádzajúcom zo skutočnosti, ktorá je pre jeho uskutočnenie rozhodujúca, a osoba, ktorej bol právny úkon určený, tento omyl vyvolala alebo o ňom musela vedieť. Právny úkon je takisto neplatný, ak omyl táto osoba vyvolala úmyselne. Omyl v pohnútkach nerobí právny úkon neplatným.

19. Podľa § 48 ods. 1 a ods. 2 Občianskeho zákonníka od zmluvy môže účastník odstúpiť, len ak je to v tomto alebo v inom zákone ustanovené alebo účastníkmi dohodnuté. Odstúpením od zmluvy sa zmluva od začiatku zrušuje, ak nie je právnym predpisom ustanovené alebo účastníkmi dohodnuté inak.

20. Vo vzťahu k podstatným tvrdeniam žalobkyne v odvolaní (ktoré v súhrne spochybňujú vecnú správnosť napadnutého rozsudku súdu prvej inštancie, nakoľko má vychádzať z nesprávneho právneho posúdenia veci pri nesprávnych skutkových zisteniach), s ktorými sa odvolací súd musí v odôvodnení vysporiadať (§ 387 ods. 3 C.s.p.) hodno podotknúť, že ide v celom rozsahu o nedôvodnú argumentáciu a to s poukazom na správne vyhodnotenie skutkových a právnych okolností vedúcich k zamietnutiu žaloby o určenie vlastníckeho práva k predmetnej nehnuteľnosti. Súd prvej inštancie v preskúmvanej veci totiž vykonal náležité dokazovanie potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností dôležitých pre posúdenie nedôvodnosti žaloby, ako aj na relevantnosť tvrdení žalovaného z hľadiska skutočností uvádzaných na svoju obranu; vykonaným dokazovaním dospel k riadnemu zisteniu skutkového stavu, že žalobkyňa 4.5.2009 uzavrela s NDDS s. r. o. (v čase vykonania úkonu Mapello s.r.o.), kúpnu zmluvu, predmetom ktorej bola nehnuteľnosť; spoločnosť NDDS s. r. o. sa v čl. III predmetnej kúpnej zmluvy zaviazala zaplatiť predávajúcej žalobkyňi kúpnu cenu za predmet kúpy v celosti 106.300 eur do 7 dní odo dňa obdržania rozhodnutia o zápise vlastníckeho práva v katastri. Správne tiež zistil, že 11.5.2009 bol Správe katastra pre hlavné mesto Slovenskej republiky Bratislavu doručený návrh na vklad vlastníckeho práva (v prospech NDDS s. r. o.), ktorý bol zapísaný rozhodnutím o zápise z 18.5.2009. Spoločnosť NDDS s. r. o. však následne 25.5.2009 uzavrela kúpnu zmluvu na predmetnú nehnuteľnosť so spoločnosťou ROFIN

s.r.o. s vkladom povoleným dňa 28.5.2009. Žalobkyňa po márnom uplynutí dohodnutej lehoty na úhradu kúpnej ceny vyzvala spoločnosť NDDS s. r. o. aj jej konateľa na plnenie v dodatočnej lehote. Vzhľadom na to, že táto lehota márne uplynula, žalobkyňa odstúpila od zmluvy listom z 15.6.2009, ktorý riadne doručila. Napokon súd prvej inštancie mal náležite preukázané, že spoločnosť ROFIN s.r.o. uzavrela 7.7.2009 kúpnu zmluvu so žalovaným, predmetom ktorej bola nehnuteľnosť, pričom vklad bol povolený dňa 9.7.2009.

21. Zhodnotením výsledkov vykonaného dokazovania v súlade s § 191 ods. 1 C.s.p. súd prvej inštancie dospel k správnym skutkovým záverom a na ich základe vyvodil aj správny právny záver o nedôvodnosti žalobkyňou uplatňovaného nároku voči žalovanému na určenie vlastníckeho práva k nehnuteľnosti, ktorého sa žalobkyňa domáhala titulom odstúpenia od kúpnej zmluvy z 4.5.2009, prípadnej jej absolútnej neplatnosti a následného spätného prevodu vlastníckeho práva na ňu. Súd prvej inštancie v napadnutom rozsudku náležite objasnil splnenie základných predpokladov na ochranu vlastníckeho práva dobromyseľného nadobúdateľa spoločnosti ROFIN s.r.o. a dôvodne tiež poskytol ochranu následnému nadobúdateľovi vlastníckeho práva t.j. žalovanému. Svoje dôvody vedúce k nevyhoveniu žaloby, keď prihliadol na ľahkovážnosť žalobkyne, dobromyseľnosť nadobúdateľa, relevantnú rozhodovaciu prax Ústavného súdu SR, Ústavného súdu ČR a Najvyššieho súdu SR, aj riadne v súlade s § 220 ods. 2 C.s.p. odôvodnil.

22. Na zdôraznenie správnosti napadnutého rozsudku z hľadiska právnej stránky veci odvolací súd poznamenáva, že pokiaľ ide o kúpnu zmluvu z 4.5.2009, uzavretú medzi žalobkyňou a NDDS s. r. o., a ktorou bol na strane konateľa predmetnej spoločnosti spáchaný zločin podvodu podľa § 221 ods. 1, ods. 3 písm. a) Trestného zákona, nejde o absolútne neplatný právny úkon, na ktorý je súd povinný prihliadať ex offio, ale jedná sa o relatívnu neplatnosť právneho úkonu podľa § 40a v spojení s § 49 Občianskeho zákonníka. Odvolací súd v tejto súvislosti zhodne so súdom prvej inštancie odkazuje na závery rozsudku Najvyššieho súdu ČR zo dňa 8.12.2010, sp. zn. 32 Cdo 3620/2010, v zmysle ktorého pre podvodné konanie je charakteristické, že klamlivým predstieraním určitej vôle konajúci subjekt úmyselne zastiera svoju skutočnú vôľu, spočívajúcu v tom, aby sa na úkor druhého účastníka zmluvy alebo tretej osoby nezákonne (protiprávne) obohatil. Skutočná vôľa konajúceho pri jeho podvodnom konaní (ak má byť dosiahnutý jeho účel) predstavuje pohnútku k zmluve, prípadne vnútornú výhradu (mentálnu rezerváciu), ktoré zostali neprejavené. Na uvedenom závere nič nemení ani to, že podvodne konajúci účastník bol následne súdom uznaný vinným zo spáchania trestného činu podvodu podľa § 250 Trestného zákona (v SR § 221 Trestného zákonníka). Skutočnosť, že podvodné konanie neskôr vyšlo najavo a že účastník zmluvy z neho bol usvedčený, totiž nevypovedá nič o tom, či konanie odsúdeného účastníka zmluvy v čase uzavretia zmluvy bolo známe (muselo byť známe) druhému účastníkovi zmluvy a že pri uzavretí zmluvy nepredstavovalo len účastníkom neprejavenu pohnútku, prípadne vnútornú výhradu (mentálnu rezerváciu). Neprejavená pohnútku alebo vnútorné výhrada (mentálna rezervácia) účastníka zmluvy, ktorý konal podvodne, teda nespôsobuje (bez ďalšieho) neplatnosť zmluvy podľa § 37 ods. 1 alebo podľa § 39 Občianskeho zákonníka (absolútna neplatnosť právneho úkonu); treba zdôrazniť, že tento právny názor je v podmienkach Českej republiky všeobecne etablovaný (viď. uznesenie Ústavného súdu ČR zo dňa 13.11.2007, sp. zn. I. ÚS 384/2005, rozsudok Najvyššieho súdu ČR zo dňa 26.7.2011, sp. zn. 32 Cdo 1256/2010, rozsudok Najvyššieho súdu ČR zo dňa 18.4.2006, sp. zn. 21 Cdo 826/2005, uznesenie Najvyššieho súdu ČR zo dňa 25.1.2011, sp. zn. 32 Cdo 1542/2009) - odvolací súd sa s ním v plnom rozsahu stotožňuje a rozhodnutia na ktoré poukazuje žalobkyňa považuje za prekonané a to najmä s ohľadom na teóriu prejavu vôle. Pre právny úkon je totiž potrebné odlišovať vôľu od pohnútky; pohnútku nevytvára právny úkon priamo, ale uplatní sa ako vzdialenejší podnet pri utváraní vôle. Zahrňuje predpoklady, z ktorých subjekt vychádza pri utváraní svojej vôle a predstavy o tom, čo mu jednanie prinesie. Pohnútku pritom nie je z hľadiska prejavenej vôle právne významná, podstatným je len to, čo možno objektívnymi hľadiskami hodnotiť, teda akú vôľu účastník v skutočnosti prejavil (uznesenie Najvyššieho súdu ČR zo dňa 29.9.2005, sp. zn. 22 Cdo 2167/2005). Z uvedeného vyplýva, že pohnútku môže mať význam jedine vtedy, ak sa urobí obsahom právneho úkonu. Na uvedenom základe je potrebné konštatovať, že hoc aj bola pohnútku konateľa spoločnosti NDDS s. r. o. pri uzatváraní kúpnej zmluvy so žalobkyňou neskôr kvalifikovaná ako zločin podvodu, t.j. odsúdený konateľ predmetný právny úkon uzavrel s pohnútkou bezdôvodne sa obohatiť na škodu žalobkyne tým, že ju uviedol do omylu, nebola táto skutočnosť pre právny úkon (kúpna zmluva) významná z hľadiska absolútnej neplatnosti právneho úkonu; inými slovami, predmetná kúpna zmluva ako právny úkon nemohla svojím obsahom alebo účelom odporovať zákonu alebo ho obchádzať, či priečiť sa dobrým mravom len preto, že pohnútku k jej uzatvoreniu bola neskôr vyhodnotená ako trestný čin (táto nemala právny význam z hľadiska

absolútnej neplatnosti právneho úkonu). Naopak, možno uzavrieť, že predmetná kúpna zmluva bola v čase jej uzavretia platným právnym úkonom, a žalobkyňa sa mohla dovolať jej neplatnosti podľa § 40a v spojení s § 49a Občianskeho zákonníka. Pri namietanej neplatnosti právneho úkonu bolo možné uvažovať jedine v intenciách relatívne neplatného právneho úkonu. V tejto súvislosti však nemožno opomenúť ani to, že žalobkyňa odstúpila od zmluvy listom z 15.6.2009 a preto aj keby bolo v danej veci preukázané, že sa dovolala relatívnej neplatnosti právneho úkonu trestným stíhaním, či podaním žaloby (ako to tvrdila), nebolo to vo veci rozhodujúce, nakoľko predmetná zmluva sa zrušila ex tunc (od počiatku) samotným odstúpením od zmluvy 15.6.2009; preto sa odvolací súd touto jej argumentáciou ďalej nezaoberal.

23. Pokiaľ ide o žalobkyňou namietané nedostatočné posúdenie dobromyseľnosti, odvolací súd sa ním zaoberal len v rámci okolností odstúpenia od kúpnej zmluvy zo 4.5.2009 a prioritne vo vzťahu k spoločnosti ROFIN s.r.o., ktorá nehnuteľnosť nadobudla od spoločnosti NDDS s. r. o., a nie k žalovanému, ktorý nehnuteľnosť nadobudol od spoločnosti ROFIN s.r.o. K tomuto bolo potrebné pristúpiť z dôvodu hospodárnosti konania, pretože jedine v prípade, ak by bola preukázaná nedobromyseľnosť spoločnosti ROFIN s.r.o. (teda by vystupoval v pozícii nevlastníka) bolo by možné posudzovať, či žalovaný dobromyseľne nadobudol vlastnícke právo od nevlastníka. K dobromyseľnému nadobudnutiu vlastníckeho práva od nevlastníka odvolací súd poznamenáva, že sa jedná o originárny spôsob nadobudnutia vlastníckeho práva a pokiaľ žalovaný nadobudol nehnuteľnosť od vlastníka spoločnosti ROFIN s.r.o. (za predpokladu, že táto bola dobromyseľným nadobúdateľom), potom nemožno prijať iný záver ako ten, že prevod vlastníckeho práva na žalovaného pri dodržaní všetkých zákonných podmienok kladených na titul, ako aj spôsob prevodu vlastníckeho práva bol platný a účinný a k prevodu vlastníckeho práva skutočne došlo; v takom prípade nie je potrebné skúmať dobromyseľnosť nadobúdateľa.

24. V nadväznosti na vyššie uvedené je potom dôležité skúmať dobromyseľnosť nadobúdateľa vlastníckeho práva od osoby, ktorá disponovala vlastníckym právom na základe zmluvy, ktorá bola neskôr zrušená odstúpením od zmluvy s účinkami ex tunc (v intenciách procesnej aktivity strán sporu, t.j. nie ex offa). V tejto súvislosti sa totiž dostávajú do vzájomnej kolízie dve ústavné hodnoty t.j. princíp ochrany dobrej viery predmetného nadobúdateľa (princíp dobrej viery, dôvery v akty štátu a právnej istoty v demokratickom právnom štáte) a princíp ochrany vlastníckeho práva pôvodného vlastníka, ktorý od zmluvy odstúpil (princíp nemo plus iuris ad alium transfere potest quam ipse habet). Hodno podotknúť, že v zmysle nálezu Ústavného súdu SR zo dňa 16.3.2016, sp. zn. I. ÚS 549/2015 je nevyhnutným predpokladom pre originárny spôsob nadobudnutia vlastníckeho práva dobrá viera nadobúdateľa (uvedené platí aj pri odstúpení od zmluvy), ktorú sú všeobecné súdy povinné dôsledne posúdiť s ohľadom na individuálne okolnosti každého prípadu (obdobný záver bol prijatý aj nálezmi Ústavného súdu ČR PL. ÚS 78/06, zo dňa 16.10.2007, sp. zn. I. ÚS 143/07, zo dňa 25.2.2009, a sp. zn. II. ÚS 77/2000, zo dňa 23.1.2001). Z uvedeného možno dovodiť, že pre úspech žaloby o určenie vlastníckeho práva proti tretej osobe, ktorá toto právo nadobudla od subjektu, ktorý svoje vlastnícke právo odvodzoval od zmluvy, ktorá bola neskôr odstúpením zrušená ex tunc, je nevyhnutným predpokladom preukázanie nedobromyseľnosti nadobúdateľa (tretej osoby); bremeno tvrdenia ako aj bremeno preukázania týchto skutočností zaťažuje žalobcu. V zmysle všeobecnej teórie dokazovania dôkazné bremeno ohľadom určitých skutočností leží na tej strane sporu, ktorá z existencie týchto skutočností vyvodzuje pre seba priaznivé právne dôsledky; ide o tú stranu, ktorá existenciu týchto skutočností tiež tvrdí (uznesenie Najvyššieho súdu SR zo dňa 24.6.2010, sp. zn. 5 Obo 52/2010). Tomuto záveru svedčí zároveň aj to, že dobromyseľnosť je vnútorné psychické presvedčenie držiteľa a preukazuje sa len nepriamo na základe vonkajších okolností a preto sa zdá vhodnejším, aby dôkazné bremeno niesla tá strana, ktorá namieta dobromyseľnosť (aby nedošlo k neúmernému zaťaženiu tej strany, ktorá by mala znášať preukázanie svojej dobromyseľnosti). Z uvedeného vyplýva, že pokiaľ žalobkyňa tvrdí, že spoločnosť ROFIN s.r.o. a žalovaný boli pri nadobúdaní vlastníckeho práva nedobromyseľní (ide o skutočnosti na prospech žalobkyne, ktorými navodzuje svoje právo), bolo jej povinnosťou pre úspešnosť žaloby tieto skutočnosti nielen tvrdiť, ale aj relevantnými dôkazmi preukázať.

25. S ohľadom na skutkové zistenia vyplývajúce z obsahu spisu však možno prijať záver, že žalobkyňa dôkazné bremeno neunesla a preto nevznikli žiadne pochybnosti o dobromyseľnosti spoločnosti ROFIN s.r.o., ako to adekvátne vyložil aj súd prvej inštancie; v zmysle argumentácie v ods. 23, ods. 24 rozsudku sa dobromyseľnosťou žalovaného nebolo potrebné ďalej zaoberať. Žalobkyňa nedobromyseľnosť spoločnosti ROFIN s.r.o. odvodzovala od tej skutočnosti, že táto spoločnosť sa jej následne snažila

predať nehnuteľnosť za cenu 60.000 eur; z uvedeného zámeru, ktorým mala byť nehnuteľnosť späťne prevedená na žalobkyňu však nemožno s určitosťou vyvodiť záver o nedobromyseľnosti spoločnosti ROFIN s.r.o. pri nadobudnutí jej vlastníckeho práva. Bez bližších dôkazov, ktoré by svedčili prípadnej spolupráci medzi odsúdeným konateľom spoločnosti NDDS s. r. o., jeho spolupáchateľom M. J. a spoločnosťou ROFIN s.r.o., prípadne aspoň o vedomosti spoločnosti ROFIN s.r.o. o podvodnom konaní odsúdených, nemožno spoľahlivo usúdiť, že by spoločnosť ROFIN s.r.o. pri nadobudnutí nehnuteľnosti konala nedobromyseľne; tieto skutočnosti neboli zistené ani v trestnom konaní. Odvolací súd len pre úplnosť uvádza, že argumentácia konateľa spoločnosti ROFIN s.r.o. v trestnom konaní ohľadom nižšie nastavenej kúpnej ceny (hoci túto argumentáciu použil vo vzťahu k predajnej cene 2.200.000,- Sk), ako bola tá, za ktorú nehnuteľnosť kúpil 106.300 eur, sa nejaví nedôvodná; konateľ ako obchodník s nehnuteľnosťami si uvedomoval potenciálny dlhotrvajúci majetkový spor so žalobkyňou a preto sa snažil vykryť aspoň časť škody, ktorá mu vznikla (podľa obsahu jeho vyjadrenia kúpil nerentabilnú nehnuteľnosť; nebola možná ani obhliadka) z ktorého dôvodu sa nehnuteľnosť snažil predať čo i pod cenu, ktorú za ňu zaplatil (č.l. 89, č.l. 158 pripojeného trestného spisu). Z obsahu e-mailovej komunikácie medzi žalobkyňou a spoločnosťou ROFIN s.r.o. nevyplývajú žiadne skutočnosti o jej nedobromyseľnosti, pričom z predmetnej komunikácie rezultoval skôr opak; spoločnosť ROFIN s.r.o. nabádala žalobkyňu na podanie trestného oznámenia na konateľa NDDS s. r. o. (č.l. 302) a aby s týmto subjektom už nespolupracovala (č.l. 307), čo nesvedčí o prepojenosti týchto subjektov. Napokon konatelia spoločnosti ROFIN s.r.o. neboli v súvislosti so skutkom, kde žalobkyňa vystupuje ako poškodená žiadnym spôsobom ani trestne stíhaní, čo tiež indikuje, že s odsúdenými konateľmi spoločnosti NDDS s. r. o. nespolupracovali a nehnuteľnosť nadobudli dobromyseľne. Tvrdenia žalobkyne o nedobromyseľnosti spoločnosti ROFIN s.r.o. tak ostali v rovine nepodložených tvrdení, a na tomto závere nič nemení ani výpoveď konateľa spoločnosti NDDS s. r. o. P. R. (č.l. 218), ktorý uviedol len svoje domnienky (konal ako biely kôň konateľa spoločnosti ROFIN s.r.o. a spoluodsúdeného M. J.).

26. Vzhľadom na záver o dobromyseľnosti spoločnosti ROFIN s.r.o. súd prvej inštancie správne upriamil pozornosť na to, že odstúpenie od zmluvy má účinky len na účastníkov právneho úkonu a nie na vecné právo dobromyseľného nadobúdateľa; inými slovami práva a povinnosti, ktoré vznikajú z právneho vzťahu, sa týkajú výlučne jeho účastníkov. Vzťah medzi účastníkmi zmluvy, a to vrátane odstúpenia od zmluvy, sa môže prejavovať len a len medzi nimi a nemôže mať vplyv na postavenie tretích osôb, ktoré v súlade so zákonom nadobudli vlastnícke právo k veci (obdobne rozsudok Najvyššieho súdu SR zo dňa 30.3.2010, sp. zn. 2 Cdo 311/2008, ktorý však nepovažoval za právne významné skúmať dobromyseľnosť). S poukazom na takto formulované závery bolo na mieste, aby odstúpenie žalobkyne od predmetnej kúpnej zmluvy z 4.5.2009 nemalo právne účinky na vecno-právne postavenie spoločnosti ROFIN s.r.o., ktorá toto právo nadobudla v dobrej viere, veriac v správnosť údajov zapísaných v katastri nehnuteľností, a následne to nemalo vplyv na právne postavenie žalovaného, nakoľko spoločnosť ROFIN s.r.o. (ako vlastník) mala možnosť slobodne disponovať so svojim majetkom. Správnosť týchto úvah už len podčiarkuje ľahkovážne správanie sa žalobkyne, ktorá previedla vlastnícke právo na tretiu osobu bez toho, aby si tento prevod poistila zaplatením kúpnej ceny. V tejto súvislosti bol na mieste záver vyplývajúci z rozhodnutia Ústavného súdu SR zo dňa 16.3.2016, sp. zn. I. ÚS 549/2015, podľa ktorého vyššie riziko má niesť nedbalý vlastník než nadobúdateľ v dobrej viere, pretože tento nie je schopný dozvedieť sa o tom, že ako vec opustila vlastnícku sféru a dostala sa na list vlastníctva prevodcu po zákonom určenom správnom (katastrálnom) konaní. Na uvedenom základe žaloba žalobkyne o určenie vlastníckeho práva nemohla obstáť a odvolacie námietky žalobkyne nemali s ohľadom na podrobnú právnu argumentáciu odvolacieho súdu z hľadiska právneho posúdenia veci nijaký význam.

27. Keďže žalobkyňa v podanom odvolaní neuviedla žiadne ďalšie relevantné skutočnosti, ktorými by preukázala nesprávnosť napadnutého rozhodnutia, odvolací súd ostatné tvrdenia uvádzané v odvolaní nepovažoval za podstatné, t.j. také, ktoré by svojou relevanciou aj v prípade preukázania boli spôsobilé privodiť zmenu napadnutého rozsudku; odvolacie námietky žalobkyne preto odvolací súd vyhodnotil v ich súhrne ako právne irelevantné a také, ktoré z povahy veci nie sú spôsobilé privodiť zmenu napadnutého rozsudku súdu prvej inštancie.

28. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa § 396 ods. 1 C.s.p. v spojení s § 255 ods. 1 C.s.p. a § 262 ods. 1 C.s.p. tak, že žalovanému priznal proti žalobkyňi plný nárok na náhradu trov odvolacieho konania, nakoľko mal vo veci plný úspech.

29. Toto rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Bratislave pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C.s.p.) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 C.s.p.).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 C.s.p.).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 C.s.p.).